

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Christiani Mayer E Societate Iesv, Diarivm
Meditationvm, De Præcipvis Vitæ Christi mysteriis**

Mayer, Christian

Coloniæ Agrippinæ, 1635

Hebdomas III. Quadragesimæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60091](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60091)

bis requiem indulgeat, sibi curas & angores reservat! quanta pro nobis patiendi auiditas! quanta eius, quod in oratione concluderat, exsequendi alacritas! Amor, ardor patiendi, & proposita in praxin redigendi.

Dominica III. Quadragesimæ. 3. Hebdom.

De demonio muto. Luc. II.

Matth. 12.

Quadragesimæ.
I.

I. **C**Hristus Dæmonium ex muto & cæco eijcit, calumniantibus id Pharisæis, at turbis admirantibus. Quanta miseria, non solum quoad corpus, sed etiã quoad animam, potestati diaboli sic in hominem sæuentis subiacere? Quam detestanda invidia, quæ, instar aranæ dulcedinem floris in venenum vertentis, ex bono semper elicit malum? quam amanda candida simplicitas, quæ omnia in meliorem partem interpretas, ex malo etiã elicit bonũ! Quanta gratia spiritaliter à diabolica Tyrânide liberari, quantò maior præservari, quã impertiri.

O 6 Chri-

Christus omni homini, quem lapsum in gratiam recipit, vel à lapsu præseruat, cum per quoduis lethale peccatum homo fiat diaboli seruus, cæcus ad videndam culpæ admittæ enormitatem, æternæque damnationis ceruici suæ imminentis discrimen, mutus ad confitendum, Deumque laudandum! Gratitude, compassio, fuga inuidiæ.

II. Iesus videns cogitationes eorum, calumnias sibi impactas pluribus rationibus refutat, quanta patientia, mansuetudine, zelogloriæ Patris & salutis eorundem, etiam calumniatorum, ne in errore perseverantes æternum perirent! Mansuetudo in proprijs ferendis iniurijs, zelus honoris Dei, & animarum, in peccatoribus instruendis, arguendis, conuincendis.

III. Extollens vocem quædam mulier de turba dixit: *Beatus venter, qui te portauit, & ubera qua suxisti!* Quam intrepidè, excluso omni metu Iudæorum calumniantium diuino afflata spiritu gloriam Christi & benedictissimæ Matris eius, defendit! quanto zelo gloriæ eius, quanto merito, quanto fructu? quam gratum id Christo fuit, qui alijs omnibus relictis ad
vnam

nam illam se conuertit, dictum eius approbans, & beatam illam non obscure prædicans, dum ait: *Quinimmo, beati, qui audiunt verbum Dei & custodiunt illud*, inter quos, & tu censeri mereris. Zelus gloriæ Christi & B. Virginis propagandæ singularis, & constans, absque vlllo respectu humano.

De proditione Christi. Matth. 26.

Ioan. 18.

II.

I. **C**Hristus Dominus, licet totus esset exhaustus sudore sanguineo, vt dicere posset; *Sicut aqua effusus* Psal. 21. *sum, & dispersa sunt omnia ossa mea*: prævideretque, se tota illa nocte, & postero die, absque vlla refocillatione tam varijs dirisque modis exagitandum, nihilominus intrepidè obuiam procedit sanguinario cætui satellitum & lictorum, quorum dux erat Iudas, vnus de duodecim, qui pro tesserâ dederat illis osculum, aliàs pacis signum. Quanta cœcitas proditoris, tam audacter festinantis ad tantum flagitium! Quanta charitas Saluatoris, tam alacriter properantis ad tantum supplicium!

O 7

cium!

cium ! Gratitude , amor, resignatio.

II. Permittit se osculo à Iuda tradi, quem suaviter amicum vocando , & pristinam gratiam illi præstitam in mentem reuocando reducere à cæpto scelere conatur: *Amice ad quid venisti: & efficaciter deterrere , indignitatem facti insinuando : Iuda, osculo filium hominis tradu ?* At perfidus ille nihil his motus, auaritia excæcatus, ad secleratam turbam redit, quàm meritò de illo cum Propheta conqueri poterat: *Homo pacis mea, qui edebat panes meos, magnificauit super me supplantationem!* In quale profundum præcipitauit cupiditas proditorem, ex quo nullis blanditijs, nullis minis educi posset? In quale mare amaritudinum demersit charitas Saluatorem, ex quo non nisi per amarissimam mortem extrahi vellet! Horror ingratitude, amor Christi & crucis.

III. Malcho cæteris petulantius irruenti in Christam Petrus, educto gladio, auriculam dexteram abscidit in iussu magistri, qui mox cum eo compefcuit, Malchumque sanauit, declarans se nolle defendi profusione alieni sanguinis, qui suum fundere pro omnibus

nibus in mundum venerat; se acceptare calicem passionis de manu Patris, non de manu perfidi ludæ & impiæ cohortis; mansuetudinis, misericordiæ, amoris, etiam erga inimicos necem sibi machinantes, & perfectæ erga Patrem resignationis? quàm merito affectu & effectu exprimendus?

De captiuitate Christi. Ioan. 18.

III.

I. Iesus milites & satellites cum lanternis, facibus, & armis stantes attonitos interrogauit: *Quem queritis?* & respondentes; Iesum Nazarenum, verbo suauissimo: *Ego sum*, prostrauit in terram, iterumque interrogans, idemque respondentibus dixit, *Dixi vobis, quia ego sum. Si ergo me queritis, sinite hos abire*; idque ex tenerrimo amore erga discipulos, ne illis quicquam mali inferretur; & zelo salutis erga impios sicarios, vt vel hoc saltem diuinæ potentia suæ indicio, eorum cæcitas illuminaretur, furorque comprimeretur, quamuis nec blanditijs molliendos, nec minis deterrendos præsciret. O quanta teneritudo amoris Christi erga suos Electos! Quanta lōganimitatis & misericordiæ magnitudo.

do etiã erga ingratos & reprobos!
Amor, oblatio sui, detestatio ingrati-
tudinis, obstinationis.

II. Exprobrauit illis prius, quã per-
mitteret se inuadi, quod veniant cum
gladijs & fustibus ad se comprehen-
dendum, nec palã docentem in tem-
plo sint aggressi. Deinde fecit: ijs po-
testatem exsequendi: impia: suorum:
principum consilia & iussa, prout
vellent, dicendo: *Sed hac est hora vestra,
& potestas tenebrarum*: quasi diceret,
permitto me vobis ipsisque Dæmoni-
bus, qui vos ad me perdendum insti-
gant: idque, vt ostenderet se non coa-
ctè, sed spontè; non ex necessitate, sed
ex dignatione pati, iuxta illud Isaia:
Oblatus est, quia ipse voluit: Deinde, vt
probaret, se non purum hominem, sed
verum etiã esse Deum, qui posset, &
velleret, non solum eorum vim coercere,
sed funditus etiã illos perdere:
Demum, vt sic ad resipiscendum eos
misericorditer iterum excitaret! O di-
uina planè non humana etiã in ho-
stes, charitas, mansuetudo, longani-
mitas! Heu quod tam paucos habes
æmulos!

III. Diffugientibus discipulis per-
mittit se inuadi, capi, ligari, in terram
deijci,

deijci, trudi, conculcari, confpui, indignissimisque alijs modis tractari à nefarijs illis lictoribus, & diaboli ministris, instar rabidorum canum, ferocientium vitulorum, furentium ratorum, rugientium leonum, in agnua mansuetissimum, innocentissimum, tenerimum, in regem gloriæ, in Filium Dei irruentibus: idque ex zelo salutis nostræ, vt sic peccatorum nostrorum vincula dissolueret, pro ijs satisfaceret; nosque in vinculis charitatis ad se amandum, & imitandum in humilitate, patientia, & obedientiâ absolutissima pertraheret. Quàm verè hic impletum illud: *Circumdederunt me canes multi, consilium malignantium obsedit me. Circūdederunt me vituli multi, tauri pingues obsederunt me: aperuerunt super me os suum, sicut leo rapiens & rugiens: Et illud: Percute Pastorem & dispergentur oves Et, Fratres meos longè fecisti à me, & noti mei quasi alieni recesserunt à me. Quàm meritò cum Ieremiâ plangenda nobis foret tanta regi nostro illata iniuria: Spiritus oru nostri Christus Dominus, captus est in peccatis nostris, cui diximus: sub umbra tua viuemus in gentibus: Quàm heroicis Christus, dum hæc pateretur, affectus resignationis erga*

Psal. 21.

Zach. 13.

Iob 19.

Thren. 4.

erga

erga omnes, maximè electos, exercuerit? quam excellentes actus humilitatis & patientiæ internos cum externis coniunctos, dum sic conculcetur, direque vinciretur, frequentarit? *Compassio, compunctio, zelus in his imitandi.*

IV. *De Christi adductione ad Annam.*
Ioan. 18.

I. **I**esus arctissimè ligatus ab impijs *Isicarijs*, mirificè, tanquam captâ prædâ, exultantibus, raptatus est per *Vallem Iosaphat*; & torrentem *Cedron*, adductusque per montem *Sion* ad *Annam Caiphæ* socerum. Quis cogitando dimetiatur torrentem tam profundum, tot dolorum, opprobiorum & iniuriarum agno innocentissimo, à rabidis illis lupis interea illatarum? quis comprehendat, quam divinos affectus omnimodæ resignationis erga *Patrem*, compassionis intimæ erga suos tortores, omnesque reprobos, tenerrimæ dilectionis erga omnes *Electos* elicuerit: cum quasi coram videret omnia, quæ in hac valle & circumquaque olim in extremo iudicio,

cio, coram hominibus & Angelis vniuersis congregatis essent gerenda. cum clarè intueretur, quam multi, & quinam reprobis, quibus, & quam horrendis supplicijs, ob hæc vel illa peccata, à se forent adiudicandi, & æternæ maledictionis fulmine feriendi; quam pauci electi, & quinam, quibus, & qualibus æternæ gloriæ brauijs ob hæc vel illa merita essent donandi, æternæque benedictionis calculo beandi? quibus, vt accenseri merearis, annon meritò oporteret te tam rarum, tantæ patientiæ, mansuetudinis, charitatis, resignationis exemplum imitari?

II. In urbem magna insolentum militum & ministrorum vociferatione introductus sistitur Annæ, & legis doctoribus scientiâ inflatis examinandus; à Pontifice magno fastu interrogatus de discipulis, tacet, parcens eorum famæ; de doctrinâ verò, modestè respondens ad auditores remittit. *Ego palam locutus sum mundo, ego semper docui in Synagoga, & in templo, quo omnes Iudæi conueniunt, & in occulto locutus sum nihil. quid me interrogas? interroga eos, qui audierunt.* Quam modestè, verecundè, humiliter vnigenitus æterni

æterni Patris assistit. coram timidis terræ vermiculis, quam intimo humilitatis sensu, & accenso eorum salutis desiderio?

III. Vnus assistens ministrorum dedit alapam Iesu, dicens: *Sic respondes Pontifici?* cui Christus respondit: *Si male locutus sum, testimonium perhibe de malo, si autem bene, quid me cadu? paratus scilicet illi & alteram maxillam, si ita placeret, præbere, imò pro ipsius salute suam profundere sanguinem.* respondit porro ideo, ne pontificem iniuriâ affectisse videretur, sed ita modestè & mansuetè absque perturbationis signo, ut nemo iure posset offendi; & tam discretè & efficaciter, ut nihil posset contra opponi. Quam crudelis fuit illa à furibundo assentatore inflictâ Christo alapa, in tali confessu, ob iustissimum prudentissimumque responsum, cum tali applausu, quam ignominiosa, quam calumniosa, quam acerba? quomodo exhorruerit cælum & terra, ad tantam impij hominis audaciam? quomodo obstupuerint Angeli tantam filij Dei mansuetudinem, quod non illicò in sacrilegum caput ignes cælo demitteret, ut Elias; non feris dilaniandum traderet, ut Elisæus; non

terrâ

errâ dehiscente absorberi sineret, ut
Moyles? Quo rubore suffusus fuerit
innocentissimus agnus, summus pon-
tifex, rex, doctor, & legifer noster,
cum diuinum suum vultum, in quem
desiderant Angeli prospicere, sacrile-
gâ dextra maleferiati pontificis medi-
astini temerari, liuore obduci, fœdeq;
intumescere sentiret, nec à quoquam
circumstantium tantum scelus impro-
bati, sed potius applausu approbari
cerneret? Quis pro dignitate suspi-
cere, laudare, venerari, amare & imitari
queat tam inuictam mansuetudinem,
tam raram longanimitatem, tam inex-
tinguibilem erga hostes etiam pro-
teruissimos charitatem, quam Filius
Dei tunc exhibuit, atque etiamnum
quotidie exhibet erga tot peccatores
deliberatè peccando mortaliter, diui-
nissimæ eius faciei sacrilegè tot ala-
pas infligentes? Compasio, compun-
ctio cum horrore peccati, amor, zelus
imitandi mansuetudinem, & cha-
ritatem, etiam erga ini-
micos & calumnia-
tores.

De

V. *De Christi deductione ad Caipham.*
Matth. 26.

I. **I**esus ab Annæ domo à satellitibus tumultuosè vociferantibus, proterueque illi insultantibus, accurrentibus passim ad rei nouitatem spectatoribus, ligatus, vultu liuido, impressa sacrilegæ alapæ vestigia circumferens, adductus est ad Palatium Caiphæ summi Pontificis, vbi Scribæ, & Seniores, & Pharisei conuenerant de modo Christum falsis calumnijs obruendi, atque è medio tollendi deliberantes: quorum funestas contra se machinationes, malitiosissimas adinventiones, & plusquam caninam rabiem cum intimè perspiceret, quanto doloris sensu tantam eorum deploraret malitiam, æternamque illi debitam pœnam! quoties ingemuerit non ob contumeliam & mortem sibi, sed æternam confusionem perdicionemque illis, & omnibus peccatoribus imminentem? Comparsio, dilectio persecutorum.

II Christus variè, falsò, cõtumelioseque accusatus à falsis testibus subordinatis, vti olim Naboth iustus iussu Iezabelis,

belis, nihil respondit, implens illud:
*Factus sum sicut homo non auariens, & non
 habens in ora sua redargutiones, intimè Psal. 37.*
 illorum tantæ malitiæ, & cæcitati
 compatiens, omnium nostrum in pec-
 cando proteruiam deslens & expians,
 inuictæque patientiæ in tolerandis
 iniurijs nobis exemplum exhibens:
 adiuratus verò, per Deum, vt confite-
 retur an esset Christus Filius Dei viui,
 clarè fassus est se esse, addiditq;: *Amodo
 videbitis filium hominis sedentem à dextris
 virtutis Dei, & venientem in nubibus
 cæli:* ne videlicet se purum hominem,
 qualem tunc præ se ferebat, esse crede-
 rent, licet sciret sibi ob hanc confessio-
 nem tot opprobria, tormenta, mor-
 temque imminere, idque ex zelo glo-
 riæ Patris, nostræque salutis, quæ ex
 hoc eius responso pēdebat Tolerantia
 iniuriarum, zelus honoris Dei, deside-
 rium martyrij.

III. Tunc princeps Sacerdotum sci-
 dit vestimenta sua, dicens: *Blasphe-
 mauit, quid adhuc egemus testibus. Ec-
 ce nunc audistis blasphemiam, quid vo-
 bis videtur.* At illi respondentes dixe-
 runt: *Reus est mortis; implētes nimirum
 illud; circūueniamus iustum, quoniā inu-
 silis est nobis, & contrarius operibus nostris: Sap. 2.*
 & im-

Et improperat nobis peccata legis. Et filium Dei se nominat, morte turpissima condemnemus eum. Quò doloris sensu iniustissimam hanc ex malitiosissimâ mente prolatam mortis sententiam exceperit Dominus, scrutans corda & renes, eorumque salutem tam ardentè desiderans! quantò nihilominus humilitatis, mansuetudinis, amoris excessu tanquã de manu amantissimi Patris acceptãrit; idque ex gratuitâ misericordia, ut nos ab æternæ mortis sententia liberaret. Admirare, gratias age, imitare.

VI. *De toleratis à Christo in domo Caipha.*
Matth. 26.

I. **P**ostquam Filius Dei tanquam blasphemus, & reus mortis à concilio condemnatus, quinque insignibus contumelijs est affectus. 1. conspuerunt in diuinam faciem eius ipsi Seraphinis tam venerabilem, & quidẽ vilissimi & improbissimi homunciones, de quibus meritò queritur: *Abominantur me, & faciem meam conspuere non verentur, quod passim heu imitantur tot peccatores!*

Porrò agnus mansuetissimus hæc
omnia

omnia foedissimè sputa singulari modestia & vultûs serenitate excipiebat, implens illud: *Faciem meam non auerti ab increpantibus, & conspuentibus in me.* *Isa. 50.*

2. Velant benedictam faciem eius, qui est splendor gloria Patris, & figura substantia illius, vt proteruius illi illuderent, vt etiam faciunt nonnulli Dei præs-

sentis & cuncta cernentis immemores, dicentes, si non verbo, saltem facto. *Nubes latibulum eius, nec nostra considerat.* *Iob. 22.*

3. Colaphis, alapis, palmis eum ceciderunt & contuderunt, & quidem multi certatim, impetuque maximo, quasi ex zelo blasphemiae vlciscendæ, vt impleretur illud: *Dabit percipienti se maxillam, saturabitur opprobrijs:* at ille implens consilium à se

datum, percipienti dexteram, præbebat & sinistram. 4. Barbam & capillos ipsi euulserunt, iuxta illud: *Dedi corpus meum percipientibus, & genas meas vel-* *Isa. 50.*

lentibus 5. Verbis irrisorijs eidem insultarunt: *Prophetiza nobis Christe, quis est, qui te percussit?* Et alia multa blasphemantes dicebant in eum, quæcunq; infernalis furor suggerebat, implentes illud: *Aperuerunt super me ora sua, & ex-* *Iob. 16.*

probrantes percusserunt maxillam meam. Satiati sunt pœnis meis. Hæc omnia tot

ac tanta opprobria ac tormenta, qua externa vultus tranquillitate, quo interno humilitatis, patientiæ, amoris, zeli honoris æterni Patris & salutis nostræ affectu tolerârit? iugiter præ oculis habens omnium nostrum peccata, desideransque abundè contumeliam per illa diuinæ Maiestati illatam refarcire, nobisque exemplū, quod imitemur, relinquere? Compassio, Gratitude, zelus imitandi tolerantiam tam eximiam omnium iniuriarum & contumeliarum.

II. Tota nocte reliqua arctissimè vinctus à custodibus & ministris, vices subinde mutâtib, prioribus ad quietem sese recipientibus, bonus Iesus totus exhaustus, absque vlla cessatione exagitatus est vsque manè Ipse interea pernoctans in oratione, sublimissimos reuerentię, amoris, resignationis actus erga Patrem, commiserationis & dilectionis erga palantes suos discipulos, omnes Electos, insuper & tortores suos continuabat, omniumque necessitate diuinæ æterni Patris providentię commendabat. Renouandi prædicti affectus.

III. Super hæc omnia plurimum Christum contristavit terna Petri negatio, quam

quam enim acerbo intimi doloris sensu indoluerit se ab eo, quem caput Ecclesiae designarat, qui paulò ante prae reliquis feruentius se ad mortem seculum subeundam obtulerat, ter negari:

1. Simpliciter.
2. Addito iuramento.
3. Cum adiuncta insuper execratione.

Quam meritò ingemiscens dixerit. *Iob. 19.*

Quem maximè diligebam, auersatus est me. Inquilini domus mea sicut alienum habuerunt me; & quasi peregrinus fui in oculis eorum. At quam benigna est misericordia amantissimi Magistri, errantem discipulum non auersantis, sed benignè respicientis, & cor eius ex malorum conuersatione excoecatum & induratum sic illuminantis, & emollientis, vt lapsus sui grauitatem clarè agnosceret, & continuò egressus foras amarè flens lacrymis expiaret, imò tota vita expiare non cessaret. O quanta abyssus humanae fragilitatis! At quantò maior diuinæ benignitatis! Quam meritò ergo humilis compunctio, & filialis fiducia erga Deum infinitæ benignitatis cum zelo ei per omnia perfectè placen-

di frequen-
tanda?

VII. *De dolore Beatæ Virginis Matris ex au-
dita filij captiuitate.*

I. **B**EATA Virgo vna cum Magdale-
na alijsque pijs mulieribus ex
Ioanne, vt credibile est, fugâ elapso,
cognouit filium à Iuda osculo traditū,
à discipulis desertum, in hostium ma-
nus deuenisse, captiuum in urbem du-
ctum esse, quanto doloris sensu, quan-
to compassionis affectu? O quam verè

*Thren. 2. Magna est velut mare conuulsio tua, quam
medebitur tibi! Magnus sanè fuit eius
doloris & compassionis excessus erga
filium. 1. Ob multitudinem oppro-
briorum, iniuriarum & tormentorum,
quæ ipsi exantlanda præuidebat. 2. Ob
grauitatem singulorum, quam firmissi-
mè apprehendebat. 3. Ob intensissimū
amorem, quo eum diligebat. 4. Ob
summam eius innocentiam & excel-
lentiam, quam clarissimè præ omnibus
agnoscebat. 5. Ob summam eius in ho-
mines, maximè Iudæos, benignitatem
& charitatem, quam non agnosci inti-
mè dolebat.*

Similiter magnus fuit compassionis
excessus erga discipulos, Iudæos, om-
nes homines. 1. Ob clariorem cogni-
tionem

tionem multitudinis & grauitatis singulorum peccatorum, & diuinæ Maieftati illatarum, & quod filio forent tam dirè expiandæ. Ob viuaciorè apprehensionem tot suppliciorum, quæ æternum ijs impenderent luenda. 3 Ob ardentiorè amorem, quo ferebatur in eos, quos sic à filio diligi sciebat. An non & tu, si hæc omnia clariùs oculis fidei aspiceres, & profundius expenderes, meritò in pias lacrymas resolui deberes, dicens cum Ieremiâ: *Quis dabit capiti meo aquam, & oculus meus fontem lacrymarum, & plorabo die ac nocte cruciatus Domini mei, mea & omnium peccata, quæ horum causæ extiterunt.*

Ier. 9.

II. Perseuerauit quidem tota nocte in lacrymis & compassionis affectibus ciendis, profundè ruminās ea, quæ de filij passione in lege & prophetis præfigurata erant & prædicta, iuxta illud: *Plorans plorauit in nocte, & lacryma eius in maxillis eius, non est, qui consoletur eam ex omnibus caris eius.* Attamen celsissimo quodam animo & se, & filium suū in manus diuini beneplaciti offerebat, ad hæc, & multo acerbiora ferenda, ex zelo honoris æterni Patris, & humane salutis; insuper socias confortabat, at-

Thren. 1.

que ad similem heroicam resignationem animabat. O quam grata & pretiosa est in oculis Dei tam heroica in re tam ardua resignatio!

III. Die illucescente lacrymis exhausta, & flammis amoris succensa pia Mater, comitantibus alijs pijs Mulieribus, in urbem perrexit, ardentissimè desiderans cum dilecto filio suo, vinculis constringi, probris obrui, tormentis subijci, morte affici: aut, si id non liceret, acutissimo saltem compassionis gladio simulcum illo transfigi, medullitus illud Sponsæ ingemians: *Surgam, & circumibo civitatem, per vicos & plateas, quæram quem diligit anima mea* Quantò id re ipsa præstitit affectu?

Cant. 3.

Dominica IV. Quadragesimæ.

De multiplicatione s. Panum.

Ioan. 6.

Hebdom.
Quadragesimæ.

I.

I. Iesus cum discipulis subiens in montem, & subleuatis oculis videns turbam magnam sequentem, misericordia motus de ijs in deserto reficiendis cum discipulis cōsultat. Quarta